

[Henriette Crone.]

i den Rækkefølge, der her er angivet, hindre, at Ligbrænding finder Sted, naar blot den ene af dem nedlægger Indsigelse.

Den næststørste Udvidelse i Lovforslaget er den, der findes i sidste Stykke af Punkt 1, hvori det hedder, at et mundtlig udtalt bestemt Ønske skal efterkommes, selv om dette ikke er nedskrevet. Men man har den samme Sikring, som jeg allerede har nævnt, idet en Indsigelse af de dertil berettigede i den anførte Rækkefølge skal tages til Følge og Ligbrænding i saa Fald ikke finde Sted.

Bestemmelsen om, at det at være Medlem af en Ligbrændingsforening betragtes som tilstrækkelig Tilkendegivelse af den afdødes Villie, synes jeg er saa naturlig og saa selvfølgelig, at jeg ikke forstaaer, at man ikke allerede ved tidligere Revisioner af Loven har indført den. Og i Henhold til Lovforslaget vil der heller ikke kunne rejses nogen Indsigelse mod Ligbrænding, naar den afdøde har været Medlem af en Ligbrændingsforening. Dette vil, saaledes forstaaer jeg det, blive betragtet som værende lige med en testamentarisk Bestemmelse. Bestemmelsen i Stykke 1 lyder saaledes:

„Under pludselig og alvorlig Sygdom kan Bestemmelse om Ligbrænding gyldig træffes ved Afgivelse af mundtlig Erklæring til to i denne Anledning særlig tilkaldte Vidner, hvem det paahviler straks at oprette og underskrive et Dokument, der indeholder Oplysning om den trufne Bestemmelse.“

Jeg mener ikke, at denne Bestemmelse vil faa nogen stor praktisk Betydning. I det Tilfælde, at man meget pludselig bliver syg, og man ikke før har tænkt paa, hvorledes ens jordiske Rester skal stedes til Hvile, tror jeg, det vil være meget sjældent, at det just er det, der kommer til at optage Tankerne; jeg vilde tro, at det, der da ligger en paa Sinde, snarere er Bestemmelser med Hensyn til de efterlevende. Men naturligvis kan der være Tilfælde, hvor det faar Betydning, og naar der da i denne særlige Anledning tilkaldes to Vidner, som opretter og underskriver et Dokument, skal dette Dokument ifølge Lovforslaget være varigt, saaledes at hvis den syge mod al Forventning kommer over sin Sygdom, vil Dokumentet, hvis der ikke oprettes et andet, være bestemmende for, hvad der skal ske, naar han eller hun en Gang dør.

Jeg kan paa mit Partis Vegne give Lovforslaget Tilslutning og anbefaling. Vi for vort Vedkommende har ikke noget Ønske om Udvalg, men selvfølgelig er vi

villige til i et Udvalg at arbejde hen til, at vi kan faa et Lovforslag gennemført her i Rigsdagen, som kan betyde en lettere Adgang til Ligbrænding, end der er i Øjeblikket.

Godskesen: Der kan sikkert ikke være Tvivl om, at Ligbrænding betegner et betydeligt hygiejnisk Fremskridt i Forhold til den tidligere gældende Begravelsesmaade, og for saa vidt maa man af samfundsmæssige Hensyn ønske, at Ligbrænding bliver mere og mere almindelig. Det maa imidlertid erkendes, at der ogsaa er et samfundsmæssigt Hensyn, som kan vække Betænkelighed overfor Ligbrænding, nemlig det, at Liget ved Opbrænding fuldstændig tilintetgøres. Det kan medføre, at Sporene af en begaaet Forbrydelse fuldstændig udslettes. Man kan imidlertid — og man bør — foretage Forsigtighedsforanstaltninger for at gøre denne Fare saa ringe som muligt, og skulde der saa endda blive nogen Risiko tilbage — helt kan man vel ikke undgaa Faren —, mener jeg, at det hygiejniske Hensyn er saa vigtigt, at man kan løbe en saadan lille Risiko.

Imidlertid er der foruden det samfundsmæssige Hensyn ogsaa et andet Hensyn at tage, som allerede er blevet fremhævet af de ærede foregaaende Talere. Det er Hensynet til de enkelte Borgeres Følelser overfor Ligbrænding. Der kan ikke være Tvivl om, at Ligbrænding til at begynde med mødte meget stor Uvillie. Der var store Kredse, som betragtede det nærmest som ugudeligt at lade Ligene brænde, og det var ganske overordentlig vanskeligt at faa gejstlig Bistand til det. Imidlertid er Forholdet det — saaledes som jeg ser paa Sagen: heldigvis —, at denne Uvillie er meget betydelig afsvækket, og saa vidt mig bekendt er der heller ikke nu nogen Steder Vanskelighed ved at faa en Præst til at medvirke ved Ligbrænding. Jeg tror derfor, at det ogsaa fra denne Side set kan være rigtigt at gaa videre. Men som det allerede er udtalt i Lovforslagets Motiver, og som det er fremhævet af ærede foregaaende Talere, vil det være rigtigt at gaa gradvis frem, ogsaa fordi skarpere Forholdsregler meget let kan genoplive den gamle Modvillie mod Ligbrænding og bevirke, at der kommer en ligefrem Agitation i Stand mod Ligbrænding, som, maaske endogsaa i meget betydelig Grad, kan hindre eller forsinke denne store og betydningsfulde Sags Sejrsang. Jeg tror altsaa, at man maa gaa gradvis frem, og jeg tror navnlig, det er fuldkommen rigtigt, at